

Qualsevol funcionari amb què va coincidir com a alcalde de Castelló de la Plana no ho hauria fet més bé ni més malament. Al seu primer debat de política general, celebrat dimarts de la setmana passada, Alberto Fabra va exhibir el seu nivell de lectura –errades de dicció incloses– i la capacitat de contenir els nervis en adreçar-se al públic. Una tasca funcional, sense guarniments ni concessions a la galeria.

Un debat pla i molt majoritàriament en castellà, per bé que el president de la Generalitat va estrenar-se en la que l'Estatut denomina "llengua pròpia" del país: a l'exposició inicial, llegida de manera íntegra, va fer-la servir durant 20 dels 75 minuts que va durar. A les set rèpliques que va fer, això sí, no va improvisar gens ni mica. Com Marga Sanz, la síndica d'Esquerra Unida, que va expressar-se exclusivament en castellà, i com el seu homòleg Antonio Torres, que va circumscriure'n l'ús a tres minuts, també llegits, de la seua primera al·locució. Enric Morera, portaveu de Compromís, sí que va utilitzar únicament el català, i en aquest cas sense recórrer a la lectura.

El seu cara a cara amb Fabra fou dels pocs passatges engrescadors de la sessió. L'atonía general va posar a prova la paciència de l'auditori, fins i tot la dels més afins a la causa: els aplaudiments que exhalaven els bancs del grup popular, escassos i sense gaire esme, denotaven tedi. I la desesperació amb què la redactora de Canal 9 li va demanar un cafè al seu càmera, en acabar la intervenció inicial del president, tampoc no era fruit de l'entusiasme.

Res a veure amb els temps d'Eduardo Zaplana i Francisco Camps. Els diputats socialistes més veterans troben a faltar el primer, a qui li van dir el nom del porc però que avui, atesa l'evolució de la figura presidencial, recorden com un animal polític. Respecte a Camps, la millora amb Fabra resulta òbvia: aquest és més educat i assenyat, menys extravagant i neuròtic, però tot just això, aquesta normalitat tan poc habitual a la cambra, és el que l'ha convertit en un personatge insul. *Ojalá que llueva café*, cantaven a si mateixos els altres 98 diputats.

Bé, no tots. Francisco Camps va retornar a l'hemicicle, i allà que es va trobar amb Rita Barberà, companya d'escó i bona amiga, enemiga íntima, com ell, d'un Fabra a qui consideren un estrany.

EL TEMPS

'Ojalá que llueva café'

El primer debat de política general d'Alberto Fabra com a president valencià constata la manca de carisma tant d'ell com del síndic socialista, Antonio Torres. Una jornada plana amb aspectes interessants, però: el PP ja parla a Compromís cara a cara, i Esquerra Unida fa un discurs sòlid.

El president de la Generalitat Valenciana, Alberto Fabra, s'adreça a l'hemicicle durant la seua primera intervenció al debat de política general. Al principi de la tercera filera dels bancs de la dreta, Rita Barberà amb Francisco Camps, present però absent.

Un intrús. És ell, qui ha fet miques l'*statu quo* idíl·lic: ell, president de la Generalitat, i ella, alcaldessa de València. Ell, fill polític d'ella. Ella, l'ullet dret d'ell. Però tot allò, ves per on, se n'ha anat en orris, i com que no els importa gens fer-ho evident, durant el debat de política general de la setmana passada se'n van fer un fart, d'evidenciar-ho: una conversa per ací, un riure per allà, Camps permanentment allunyat del seu escó... I, encara pitjor per a Fabra, la sensació que el menyesten en veu baixa.

En un instant del debat de la setmana passada, de fet, Camps no va poder evitar un somriure mentre aplaudia tímida-

ment i li deia a Barberà: "Ahí ha estado bien". Fou quan Alberto Fabra, en una rèplica a Marga Sanz, va efectuar una referència a Andalusia —on IU governa amb el PSOE— per tal de pronunciar la frase següent:

—És curiós que a nosaltres ens diguen lladres de somnis i que als lladres de debò no els condemnen com caldria.

S'entén que la resta de les intervencions del cap del Consell no van fer-los el pes. Pel seu to, per allò que deia o per totes dues coses alhora. O perquè se'ls va veure interactuar molt, quan van coincidir-hi, a l'hemicicle. Barberà s'hi va estar més estona, però Camps va

abandonar la sala a les 12 del migdia i no va retornar-hi fins les 18 hores.

Val a dir que Fabra ho té molt més magre que no ho van tenir Zaplana i Camps. El primer, entre el 1995 i el 2002, va nadar amb José María Aznar a favor i una conjuntura econòmica saludable, a més de gaudir de la implosió del PSPV-PSOE, de què els socialistes encara no s'han refet. I Camps, del 2003 al 2011, va coincidir amb una època en què els valencians que tenien gos, el treien a passejar lligat amb llonganisses, a més de comptar amb la inestimable ajuda de José Luis Rodríguez Zapatero, per a qui el País Valencià no era una preocupació primordial.

Ara tot allò s'ha acabat, i de quina manera. A la caixa tan sols hi ha teranyines, i per comptes de Zapatero, al palau de la Moncloa viu Mariano José Rajoy Brey, un gallec tan fred amb els valencians com va ser-ho el lleonès. La sensació al PPCV és de final d'etapa, tot i que encara resten més de dos anys i mig per als propers comicis valencians, sempre que Fabra no opte per avançar-los, és clar.

Mentrestant, aquest mira de trampejar. Ara parla de l'herència de Zapatero, ara demana als diputats que ningú "no faça malbé la marca Comunitat Valenciana". Ara calla sobre el transvasament de l'Ebre, ara apuja els impostos que va garantir que no tocaria. Ara assevera que el PP "no es relaxarà en la defensa de les nostres senyes d'identitat", ara es limita a afirmar que, a la Conferència de Presidents del 2 d'octubre, plantejarà "una profunda reflexió sobre el paper i les responsabilitats de les comunitats autònomes a Espanya per a superar els difícils reptes que ens planteja la situació econòmica", sense comprometre Rajoy ni el model de finançament vigent. Ara li diu a Morera que, si vol eleccions, se'n vaja a fer campanya amb Artur Mas, ara branda un paper enèrgicament, en resposta al síndic socialista.

—Heu dit que som els més endeutats, i l'heu errada... O no, perquè la [comunitat] que està més endeutada és Catalunya, que per a vostè ve a ser el mateix. I per a demostrar-ho, mireu aquest acord de l'Ajuntament de Barcelona, signat pel Partit Socialista català, on diu que el català és la "llengua pròpia de Catalunya, País Valencià, de les Illes Balears i de Catalunya nord". Aquestes són les coses que sou capaços de dir!

Alberto Fabra s'ha negat a eliminar més assessors seus i de les conselleries

Al seu primer debat de política general Fabra va optar per la sobreactuació, ni que al discurs introductorí reblara que governa “amb realisme, sentit comú, compromís i responsabilitat”. Si la vara de mesurar és Camps, la millora resulta inqüestionable. Amb això, però, no sembla haver-n'hi prou. Si més no, a ulls de l'oposició i d'una ciutadania que, a les enquestes, ja dóna l'esquena al PP.

Enric Morera va suggerir la convocatòria d'eleccions, a fi de constatar-ho. Un desig que ja havia formulat Marga Sanz mesos enrere, quan el Consell va demanar d'acollir-se al fons de liquiditat autonòmic (FLA) i que va reiterar la setmana passada. Morera fins i tot va acceptar la proposta de Fabra, en el sentit de reduir de 99 a 79 els diputats de les Corts, però va comminar el president a aprofitar la necessària reforma de l'Estatut per tal de refer la normativa electoral i considerar el País Valencià una circumscripció única, cosa que beneficiaria Compromís. El seu pes a la demarcació de Castelló –la que aporta menys diputats– és superior al que tenen a Alacant i València.

El PSPV va estalviar-se de temptar les urnes, cosa ben lògica. Amb l'actual secretari general –i probable candidat– a la llotja de convidats, i l'anterior secretari general i candidat a l'últim escó de la darrera filera de la cambra, el panorama era tan descoratjador com les enquestes. I el síndic Torres, a més, no emociona ningú: tan preparat com benintencionat, no es mostra punyent davant un president que està contra les cordes.

El seu moment de glòria, si fem cas a la reacció de la bancada socialista, va arribar amb motiu d'un acudit sobre els centres de la Generalitat encarregats dels desocupats: “El Servef és a l'atur”, li va etzibar Torres a Fabra. Això, i la defensa de l'autonomia envers la recentralització de competències, va animar els companys de grup, així com també tics victimistes que fa no res detestaven. “Rajoy ha humiliat la presidència de la

Generalitat”, va exclamar Torres. “Mai, en tan poc temps, un president del govern no havia agreujat tant la Comunitat Valenciana”, va concloure el portaveu del PSPV-PSOE, que va recórrer a una altra ironia: “Rajoy ha substituït el corredor mediterrani per un carril bici”.

Els socialistes feia anys que anhelaven actuar desinhibits, conscients com eren que l'acció de govern de Zapatero no era tan bondadosa com miraven de fer veure davant el fuet del PPCV. Ara, en canvi, els populars acumulen tot el poder i el cap del Consell pateix de valent. Torres hi va burxar i, entre més coses, recriminar la “vergonya” que li produeix que siguen els presidents andalusí i canari, José Antonio Griñán i Paulino Rivero, “els qui hagen de dir que la nostra comunitat està mal finançada”.

L'endemà, quan es va votar la proposta de resolució del PP que insta a reduir a 79 el nombre de diputats, els socialistes van abstenir-se, mentre Compromís i Esquerra Unida s'hi posicionaven en contra, en defensa de la “pluralitat” i la “representativitat”. El canvi definitiu necessita el vot favorable de dues terceres parts de l'hemicicle, cosa que ho complica molt. Sobretot perquè els populars, alhora que impulsaven la reducció d'un 20% dels escons, no validaven la iniciativa del PSPV de reduir els alts càrrecs. Fabra va escudar-se en el fet que ja els va reduir d'un 20% en arribar al poder.

El Consell Jurídic Consultiu, el Consell Econòmic i Social, el Consell Valencià de Cultura i l'Acadèmia Valenciana de la Llengua passaran a tenir la meitat de membres, i les seues despeses de funcionament –com les de la Sindicatura de Comptes i la de Greuges– disminuiran d'un 20%, segons va decidir el PP, amb l'abstenció de la resta.

D'altra banda, la petició de Fabra de defensar les senyes d'identitat no incloïa el manteniment del Nou d'Octubre com a festiu. Els socialistes volien blindar-lo, però el grup popular hi va votar en contra. El desig de Fabra, que no es materialitzarà el 2013 –en què serà dimecres– per manca de temps per a consensuar-ho, és que la festivitat es trasllade al dilluns anterior o posterior, tal com pretèn fer amb el 19 de març, dia gran de les Falles.

Respecte a la denominació de País Valencià, anatematitzada pel PPCV tot i la seua presència al preàmbul estatutari

D'esquerra a dreta, els respectius síndics del

Antonio Torres: “Rajoy ha substituït el corredor mediterrani per un carril bici”

com a “concepció moderna” de “l'autonomia valenciana”, aquesta formació va aprovar una resolució en solitari –amb l'abstenció dels socialistes i l'oposició de Compromís i Esquerra Unida, novament– que demana l'ús de les denominacions i símbols oficials.

Tot plegat, segons els grups més petits, una “cortina de fum” per tapar el moll de l'os del debat: les retallades de drets socials i la crisi econòmica generalitzada.

La topada. La novetat de la jornada va arribar amb Compromís. Més concretament, de la mà de Fabra, però amb relació a Compromís. Així com Camps no responia de manera individualitzada a aquest grup, sinó que optava per englobar-lo en un *pack* amb els socialistes i aprofitava la rèplica a la coalició per a

PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida, Antonio Torres, Enric Morera i Marga Sanz, al debat de política general celebrat el 25 de setembre.

Enric Morera: “L’‘austericidi’ i les polítiques de la troica ens porten al desastre”

atacar el seu rival més directe, Fabra ja no s’adreça al PSPV, sinó que entra en un cos a cos de què se’n poden extraure diverses lectures.

En primer lloc, que el PP percep Compromís com un enemic amb majúscules, i no la conjunció d’interessos atomitzats a punt d’esclatar que els semblava abans. Una bona notícia per a la coalició ecosocialista-nacionalista, sense dubte.

Davant la desorientació del PSPV, sobretot després del 12è congrés nacional i de l’erosió del PSOE a l’àmbit estatal, les enquestes alegren encara més la cara de Compromís. El PP n’és ben conscient i mira d’aturar una possible sagnia per aquest flanc, encara més tenint en compte que Mònica Oltra –l’ala esquerra de la coalició– continua en un segon pla. El descontentament amb els dos grans

partits estatals pot dur votants del PP cap a l’opció que ara mateix lidera Morera, i els populars s’arromanguen la camisa.

Amb tot, Morera, l’únic que no va llegir el seu discurs, en va trenar un d’ènèrgic i crític amb el sistema, com darrerament. Va alternar la condemna de l’“austericidi” amb la proposta d’un nou Estatut “de primera”, d’un referèndum coincident amb les eleccions europees del 2013, l’exigència d’un concert econòmic, la construcció d’un estat federal, la negativa a pagar el deute impropri de les caixes i dels grans esdeveniments, el retorn a la Constitució votada el 1978... I la retirada dels ERO de les empreses públiques, començant per RTVV.

Fabra va patinar en suggerir a Morera de canviar-se els sous i acontentar així la seua dona. No és la primera ocasió en què suggereix el desencant de la seua esposa pel sou que ell rep, un dels més baixos dels presidents autonòmics. Morera va convidar Fabra a fer públiques les respectives declaracions de la renda, però l’endemà només ell va dur-la a la cambra.

Marga Sanz no va abdicar del seu to didàctic i clarament social, amb referències constants als més desfavorits i a la

Marga Sanz: “Us imagineu al col·legi el xiquet amb ‘tupper’ i el xiquet amb safata?”

necessitat de crear una banca pública. “El *que se joda* [pronunciat per la diputada del PP al Congrés per Castelló, Andrea Fabra, filla de l’ex-president de la Diputació] és la legitimació de la cobdícia, la legitimació d’un país que volen convertir en el de només uns pocs”. Sanz va recordar el tall de les emissions de TV3 i va alertar del risc de tenir dos classes d’alumnes: “Us imagineu al col·legi públic el xiquet amb *tupper* i el xiquet amb safata? No vull imaginar-me un xiquet que n’assenyala un altre i li diu: ‘És que tu no pots pagar-te el dinar?’”.

Fabra li va parlar d’Andalusia. Potser perquè aquests dies, a la cambra, hi ha l’exposició “Les Corts de Cadis en les Corts Valencianes: 1812-2012”.

Víctor Maceda